

**[Finansministeren.]**

også i fortsættelse af de bemærkninger, den højtærede udenrigsminister har gjort. Det ærede medlem ville vel ikke bestride, at Danmark har et lavt toldniveau, men han fandt det ikke rimeligt at foretage en sammenligning med andre landes toldniveau på grundlag af toldbeskatningsprocenter, udregnet som forholdet mellem det samlede toldbeløb og den samlede importværdi, idet det ærede medlem gjorde opmærksom på, at den samlede importværdi også omfatter den for Danmarks vedkommende meget store post af toldfri råvarer o. lign.

Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede medlem i hans betragtninger. Ved en sammenligning mellem forskellige landes toldniveauer bør man vel snarere se på toldbeløbet i forhold til de toldpligtige varers værdi. Disse toldbeskatningsprocenter var for Danmarks, Norges og Sveriges vedkommende i 1938 henholdsvis 18,3, 32,1 og 17,5 og i 1947 henholdsvis 7,8, 15,1 og 10,5.

Danmark har altså også efter denne beregning et lavt toldniveau, og reduktionen har for Danmarks vedkommende været større i den omhandlede periode end for de to andre skandinaviske lande. At det danske toldniveau er blevet så stærkt reduceret, skyldes — som også fremhævet fra anden side i det høje ting —, at vort toldsystem i overvejende grad hviler på kvantitetstoldsatser. Andre lande, heriblandt nogle af vore vigtigste handelspartnere, som f. eks. Belgien, England, Frankrig, Holland og Italien, har opbygget deres toldtariffer på værditoldsystemet, hvad der jo under prisstigninger giver både erhvervslivet og statskassen en bedre sikkerhed end de specifikke toldsatser.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger om lovforslaget vedrørende ændringer af toldloven. Jeg har forstået, at det vil blive henvist til behandling i det udvalg, som tænkes nedsat vedrørende de to forslag til rigsdagsbeslutning. Toldlovforslaget indeholder jo en række tekniske enkeltheder, som egner sig bedst til drøftelse i et udvalg, og jeg skal for mit vedkommende erklære mig rede til en saglig drøftelse af de foreliggende problemer.

Må jeg herudover endnu gøre en enkelt bemærkning dels til det ærede medlem hr. Himmelstrup, dels til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Det ærede medlem hr. Himmelstrup fremsatte nogle udtalelser om nationalbudgettet. Det ærede medlem udtalte, at en meget stor del af budgettet, som det hedder,

„i virkeligheden var gætterier eller drømmerier om, hvordan fremtiden vil forme sig“.

og han fandt det, for at fortsætte dette citat, „helt urimeligt og også meget dristigt på et så løst grundlag at ville drage de konsekvenser med hensyn til den økonomiske politik, som minister Buhl har draget“.

Det ligger i sagens natur, at et budget for den økonomiske udvikling et år fremover må bygge på skøn — og til dels på usikre skøn. Det er der aldrig lagt skjul på fra regeringens side. Men er forholdet ikke det, at vi her på rigsdagen, hver gang vi tager stilling til en vigtig økonomisk forholdsregel, bygger på visse skøn over den fremtidige økonomiske udvikling? Det gælder skattepolitikken og pengepolitikken, det gælder stillingen til restriktionernes ophævelse, til boligstøttelovgivningen o.s.v., o.s.v. Er forholdet ikke det, at også det ærede medlem hr. Himmelstrup og hans partifæller går ud fra visse forestillinger om, hvorledes den økonomiske udvikling vil forme sig fremover, når de tager stilling til de forskellige lovforslag, der fremsættes her på rigsdagen? Jeg har tidligere set skøn, også fra det ærede medlems og hans partis side. Jeg tænker på de udtalelser, der af så mange venstrefolk blev fremsat under valgkampen i 1945 om mulighederne for restriktionernes afvikling. De byggede også på en slags skøn fremover, mere eller mindre sikkert funderet, og jeg synes, det er en hel del for flot, når det ærede medlem hr. Himmelstrup betegner nationalbudgettet som gætterier og drømmerier.

Efter min mening må både rigsdagen og offentligheden være interesseret i, at regeringen på klar og åben måde lægger kortene på bordet og siger: dette er de forudsætninger, vi bygger vor økonomiske politik på. Det er aldrig tidligere i den danske rigsdags historie sket, at rigsdagen har fået en så fuldstændig redegørelse for landets økonomiske situation. Jeg vil gerne understrege dette ved at fremhæve, at der her ikke er tale om en redegørelse skrevet sammen i hast af nogle få embedsmænd, men om et meget omfattende arbejde, hvori alle de grene af statsadministrationen, der beskæftiger sig med økonomiske spørgsmål, deltager. Der er indhentet oplysninger fra erhvervene og ført forhandlinger med en række sagkyndige på de forskellige områder, og hele det omfattende materiale, som det statistiske departement råder over, er taget i brug. Det forekommer mig derfor ikke rimeligt — aller-